

Hồi ký một chuyến đi

Paris - Hà Nội – Huế - Sài Gòn - 12/2005

Ngọc Thọ

Anh,

Trong cuộc sống tha hương nơi xứ người, tụi mình đã gặp gỡ để chia xẻ cuộc đời bên nhau, em hiểu những tình cảm nhớ nhà của anh, từ đó hình thành cuộc hành trình về thăm lại miền đất cũ của hai đứa mình.

Tâm trạng bồn chồn, hồi hộp trước khi chuyến bay cất cánh, cho đến lúc chiếc mộc cho phép nhập cảnh được đóng lên tờ hộ chiếu, anh đã thật sự trở về với miền đất hứa, nơi anh vẫn thường nghĩ tới vào những giây phút trống trải của tâm hồn. Lòng mình thấy ấm áp khi gót chân được đặt trở lại trên mảnh đất thiêng liêng. Sài Gòn muôn đời tiếng gọi vẫn bất diệt cùng với kỷ niệm xưa.

Tân Sơn Nhất, một buổi tối mùa đông. Trời đã khuya và se lạnh, nhưng hai cô em gái xa cách từ bao năm vẫn đứng đó chờ anh. Giọt nước mắt lạnh lẽ, nổi xúc động tràn đầy. Giây phút trùng phùng, không ai nghĩ rằng sẽ có cuộc gặp gỡ ngày hôm nay. Hai mươi ba năm, biết bao nhiêu biến cố trong đời. Mừng mừng tủi tủi, tình anh em bỗng dâng trào nơi khóe mắt.

Trên mảnh đất quê hương, anh cùng em quay về. Em dẫn anh đi thăm tất cả những nơi chốn của đất nước mình. Như một cậu bé bỡ ngỡ, anh đã đến những địa danh tuy quen thuộc nhưng chưa bao giờ anh đặt chân tới. Trước cảnh đất trời bao la, vịnh Hạ Long với huyền thoại của hàng ngàn tảng núi và hang sâu thăm thẳm, đẹp bí ẩn sau lớp sương mù buổi sáng. Hồn ta như phiêu lãng theo tiếng vỗ nhẹ của từng đợt sóng biển xanh vào mạn tàu.

Hà Nội 36 phố phường. Mình thăm lại Quốc Tử Giám và bia tiến sĩ đã phai mờ cùng năm tháng, chùa Trấn Quốc, Hồ Tây, đền Quan Thánh. Mặt Hồ Gươm lung linh dưới ngọn gió đùa, xa xa là nhà Thủy Tạ đón chờ khách đến dừng chân. Bài học lịch sử giữ nước của Cha Ông mang đến cho ta niềm hãnh diện dân tộc giữa một kinh thành nghìn năm văn hiến.

Huế, mảnh đất cố đô anh đã khóc chào đời. Nơi chốn thiêng liêng, cội nguồn tổ tiên. Khung cảnh thân thuộc dưới ánh nắng nhiệt đới, một sự ấm áp anh vẫn thường khao khát, hạnh phúc quá tràn đầy. Em yêu Huế đẹp, Huế trữ tình, cùng sông Hương núi Ngự, đền đài, lăng tẩm. Anh đặt nén nhang tưởng nhớ trước mộ Mẹ Cha. Đứa con lưu lạc đã bao năm nay đã quay về. Mưa lất phất, Trời khóc, giọt nước mắt tươi mát hồn anh. Quê hương đây rồi, anh nào đâu đã mất ?

Hội An. Thờ xưa tập nập doanh nhân, nơi dừng chân của những người từ bốn biển hội tụ về. Ta sánh bước bên con sông nhỏ của thành phố bé xinh. Khách du lịch có lòng hoài cổ tập nập về đây, thường thức nét kiến trúc xưa của từng căn nhà, mái ngói, với chiếc cầu cũ nối liền hai khu phố.

Sài Gòn.

Một quãng đời.

Lòng hăm hở đi tìm kỷ niệm. Bạn bè cũ, tất cả vẫn còn đó và cùng anh đến điểm gặp của ngọt ngào yêu thương.

Ký ức gợi nhớ... Khu An Phú, đường Lê Lợi, bến Chương Dương... Anh chờ em đi khắp góc phố, từng tàng cây mái nhà, nắng gắt thiêu cháy thịt da, bụi đường làm cay đôi mắt, nhưng mình đã quen Mái trường xưa, Marie-Curie, Jean-Jacques-Rousseau.

Anh với em về thăm từng tàng cây cổ thụ, từng chiếc ghế đá ngoài sân chơi. Lớp học ngày xưa. Dãy bàn ghế gỗ, tấm bảng đen còn đó, nhưng sự nhộn nhịp ngày xưa, bạn bè, Thầy, Cô đâu mất rồi. Một chiếc lá rơi, vàng úa, điêu tàn như màu thời gian.

Đêm dạ vũ mừng hội ngộ, đón chào năm mới giữa thành phố ngập ánh đèn. Bạn bè trường cũ hân hoan gặp gỡ để cùng nhau tìm lại trong quá khứ những kỷ niệm của một quãng đời đã qua.

Phi trường Tân Sơn Nhất, phút tiễn đưa. Ngồi trong quán nước, nhìn các cháu, thấy dâng lên tình thương không tả. Bác cháu mới biết nhau giờ phải xa rồi, anh em mới nhìn nhau giờ đành chia tay. Em hôn hai cháu. Em nhìn ánh mắt anh, em biết anh buồn.

Việt-Nam ơi,

Xin nói lời chia tay và hẹn lần khác trở về để cùng nhau dạo bản tình ca dang dở.

Chiếc phi cơ cất cánh giữa đêm khuya. Em bùi ngùi nhớ tới từng nơi chốn mình đã đến thăm, những cảnh đẹp non nước mình đã đi qua. Hạ Long, Hà Nội, Huế, Sài Gòn thân thương. Hình ảnh quê hương quyện chặt vào tim. Mình sẽ không còn được hưởng nắng ấm của miền nhiệt đới. Mình sắp xa những cơn mưa rào cùng hơi nóng bốc lên từ lòng đất. Một vụn vỡ trong tim, chuyển đi đầy ắp tình thương. Em tiếc nhiều cuộc hành trình đã qua, giờ phải xa. Mình sẽ trở về với một mùa đông buốt giá nơi xứ người.

Quê hương dần khuất.

Việt-Nam, quê tôi với bao nhiêu biến cố thăng trầm của lịch sử. Đàn con đi xa vẫn nhớ về quê Cha, đất Tổ và những người thân chất phác. Mái nhà tranh, đồng ruộng, lũy tre xanh, con trâu đi cày. Dãy đất thiêng liêng hình chữ S.

Làm sao quên được ?

*Quê hương mỗi người chỉ một
Như chỉ là một mẹ thôi
Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người.*
(Đ.T.Q.)

Bầu trời quê hương nhạt nhoà dần. Giọt nước mắt lăn nhẹ trên má em.

Mình nhớ lắm và thương nhiều phải không anh ?

Ngọc Thạ

